

Handwritten signature

Ἡ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚῆ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚῆ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διὰ τοὺς ἐντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους
Κατ' ἔτος δρ. 20.
Καθ' ἑξαμηνίαν δρ. 10.
Διὰ τοὺς ἐκτὸς κατ' ἔτος φρ. 25.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δ' ἑλάχιστον στίχον λιστ. 12.

(Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς)

«Ὅπου γὰρ ἰσχύς συζυγοῦσι καὶ δίκη,
»Ποία ξυνωρὶς τῶνδε κατερωτέρα;» (Αἰσχύλος)

Τὸ Ἐθνικὸν Πρόγραμμα.

Συνεχίζοντες τὰς ἡμετέρας σκέψεις, τὰς διαλαμβανόμενας ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ, ἐπὶ τῆς καταστάσεως τοῦ δημοσίου φρονήματος, δὲν ἔχομεν τὴν τολμηρὰν ἀξίωσιν νὰ ἐπινοήσωμεν τὸ εἰς τὰς ἐνεστῶσας περιστάσεις ἀρμόζον ἔθνικόν Πρόγραμμα, νὰ προχαράξωμεν ἡμεῖς τὴν ὁδὸν ἣν τὸ ἔθνος ὀφείλει νὰ τραπῇ, ἐὰν θέλῃ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀκατονομάστου ἀδιεξόδου θέσεως εἰς ἣν περιῆλθε, καὶ νὰ βαδίσῃ ἀσφαλέστερα καὶ ἐντιμότερα πρὸς τὸ προωρισμένον τέμα. Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐφαρμόσωμεν ἐπὶ τοῦ ἔθνους τὴν φοβερὰν ῥῆσιν τοῦ μεγάλου τραγικοῦ, «Ἵπάρχειν ἢ μὴ ὑπάρχειν ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Πρόκειται νὰ ὑπάρχωμεν ὡς ἔθνος ἔχον συναίσθησιν καὶ ἐπιθυμίαν, ἢ ὡς ἄθροισμα ἀπικῶν, νὰ μεριμνήσωμεν ἕκαστος περὶ τῆς ὑλικῆς καὶ ἐφημέρου εὐημερίας, καὶ ἐπομένως νὰ ἐγκαταλείψωμεν πᾶσαν ἰδέαν περὶ τῆς ἀληθοῦς ἐθνικῆς ὑπάρξεως; Πρὸς τὴν ἐρώτησιν ταύτην δύναται νὰ ἀπαντήσῃ ἡ ἐθνικὴ συνείδησις—διότι οἰονδήποτε ἔθνος, ἐὰν εἶναι ἀξίον τοιαύτης προσηγορίας, ἔχει συνείδησιν τοῦ προορισμοῦ του, ἄλλως συγκατατάσσεται μεταξὺ τῶν λαῶν ἐκείνων, οἵτινες εἰσὶ προωρισμένοι νὰ συγχωνευθῶσι, ὡς ἀκατέργαστος ὕλη, εἰς ἄλλας ἀνώτερον ἔχοντα προορισμὸν ἐθνικότητος. Τὴν συνείδησιν ταύτην, ἐν ἣ ὑπάρχει μεγάλαις γράμμασιν ἐγκεχαραγμένον τὸ ἔθνικόν πρόγραμμα, τὰ ἄρθρα τῆς ἐθνικῆς πίσεως, — τὴν συνείδησιν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπίρεια ἐχθρικῶν περιστάσεων, ἡ φοβερὰ πίσις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, ἡ κατὰ παντὸς ἠθικοῦ μεγαλείου ἀντιστρατευομένη ἰδιότητις, προσκαίρως ἴσως ἢ κατέπειξαν ἢ κατέστησαν τοσοῦτον ἀσθενῆ, ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ ὑψώσῃ τὴν ἀκατάμαχτον φωνήν της — τὸ ἔθνος δύναται νὰ ἀνεύρῃ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ παρελθόντος, ἐν ἣ ἀντανακλᾶται ἡ ἐθνικὴ αὐτῆ συνείδησις, τὸ σύνολον ἐκείνο τῶν ἰερῶν ἐθνικῶν πεποιθήσεων.

Ἄπας ὁ βίος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐξηγήθη εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἐλευθερίας μέχρι τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου, ὁποῖον τὸ περιώρισεν ἡ Διπλωματία, ἄλλο δὲν ὑπῆρξεν ἢ ἡ ἠρωτικὴ ἀνάπτυξις μιᾶς ἀληθοῦς καὶ ὑψηλῆς ἰδέας, ἣτις ὠθεῖ τὸν Ἕλληνα νὰ ἐπιδώσῃ, ἀντι πάσης θυσίας, καὶ ἀπέναντι μυρίων ὑλικῶν καταστροφῶν, τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως. Οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἀγῶνες, καθ' οὓς τὸ ἑλληνικὸν γένος ἐδεκατίσθη ὑπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ βαρβάρου, καὶ τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος ἠρημώθη, δὲν ἀπέβλεπον ἀπλῶς καὶ

μόνον εἰς τὴν ἀπόσπασιν τοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ, εἰς τὴν ἀντικατάστασιν ἐνός Ἀγαθῆ ἐνός Νομάρχου, εἰς τὴν ἐγκαθίδρυσιν φθισιμαίας ξένης δυναστείας ἀντὶ τῆς κυριαρχίας τοῦ Σουλτάνου· οὔτε κυρίως ἀπέβλεπον εἰς τὴν ἀτελῆ ἐκπολίτευσιν μικρᾶς τινος γωνίας τῆς ἑλληνικῆς χώρας, οὔδ' εἰς τὴν σύστασιν Βασιλείου ἐξαντλοῦντος τοὺς ὀλίγους πόρους του εἰς τὴν συντήρησιν πολυπλόκου καὶ πολυδαπάνου ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ. Εἰς τὴν ἀθλίαν ταύτην τοῦ ἐθνικοῦ δράματος καταστροφὴν κατεδίκασε τότε τὴν Ἑλλάδα ἡ Διπλωματία, ἐπιβαλοῦσα εἰς αὐτὴν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐθνικοῦ προγράμματος—ἀλλὰ ἐὰν ἡ διπλωματία ἠθέλησε νὰ περιστείλῃ ἐντὸς στενοῦ καὶ πνιγηροῦ κύκλου τὴν ἐνέργειαν τοῦ Ἕλληνοῦ, δὲν ἠδυνήθη ἡ βία νὰ ἐξαλείψῃ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Ἕλληνοῦ τὴν πεποιθήσιν ἐπὶ τὸν ἀληθῆ προορισμὸν του, νὰ καταπνίξῃ ἢ εἶχε συναίσθησιν ὅτι ὁ ἐθνικὸς ἀγὼν διεκόπη, ὅτι εἶχε καθήκον νὰ σκέπτηται καὶ νὰ ἀγωνίζηται ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ, τὴν μεγάλην ἐθνικὴν ἀποστολήν. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Βασιλείου τούτου, ἐπεκράτησεν ἐν Ἑλλάδι πάντῃ ἀλλοτρία τῶν ἰδεῶν τούτων πολιτικῆ—ὑπερίσχυεν ἡ ἰδέα τῶν ἐσωτερικῶν δῆθεν βελτιώσεων, τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὑλικῶν πόρων τοῦ τόπου, ἐνθα, ἕνεκα τῆς μεγάλης ἀραιώσεως τοῦ πληθυσμοῦ, καὶ τῆς δυσκατορθώτου συγκοινωνίας, ὡς ἐκ τῆς ἡμιγρίας καταστάσεως τῆς χώρας, ἀποκαθίσταται ἀδύνατος κοινωρικὴ διοίκησις καὶ ἀληθῆς ἀνάπτυξις τῶν κοινωρικῶν δυνάμεων. Πρὸς τοὺς ἐπανειλημμένως συμβουλευόντας τὴν Ἑλλάδα ἵνα, ἐγκαταλείπουσα εἰς τὴν τύχην των τοὺς δούλους ἀδελφοὺς, σκεφθῆ ἀπλῶς καὶ μόνον περὶ τῆς ἐσωτερικῆς βελτιώσεως, ἀπαντᾷ ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς δυναστείας τοῦ Ὀθωνος, καθ' ἣν ἡ ἐσωτερικὴ πρόοδος, ἣτις βεβαίως ὑπάρχει, καὶ δικαίως ἀποδίδεται εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐνέργειαν, οὐδὲν προσέθηκεν εἰς τὰς ὑλικὰς δυνάμεις, δι' ὧν καὶ μόνων ἡ Ἑλλάς δύναται τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν της νὰ διαφυλάξῃ, καὶ νὰ συντελέσῃ, ἐν καιρῷ εὐθέτω, εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως.

Εἰς τὸ Κράτος τούτο, ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ διπλωματία, ἀποκλείσασα τοὺς λοιποὺς ἑλληνικοὺς λαοὺς, οἵτινες, ἕνεκα τῶν κοινῶν ἀγῶνων καὶ τῶν κοινῶν παθημάτων, εἶχον ἴσον δικαίωμα νὰ μετᾶσχωσιν τῆς ἀνεξαρτησίας, προσηρτήθη ἡ Ἑπτάνησος. Καὶ ὁ ἑλληνικὸς οὗτος λαὸς δὲν ἀπέβλεπε, διὰ τῆς ἐνώσεως, ὑπὲρ ἧς γενναίως καὶ καρτερικῶς ἠγωνίσθη, δὲν ἀπέβλεπε ἀπλῶς καὶ

μόνον εἰς τὴν ἑαυτοῦ χειραφέτησιν ἀπὸ τῆς Ξενοκρατείας· προσήλθεν ἡ Ἑπτάνησος εἰς τὴν ἡλευθερωμένην Ἑλλάδα, φέρουσα ἀναπεπταμένην τὴν σημαίαν τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς—ἠθέλησε, ἐν πλήρει γνῶσει τῶν πραγμάτων καὶ τῶν προσδοκωμένων δυσχερειῶν, ἀντὶ πάσης θυσίας ἠθέλησε τὴν ἐνωσιν, ὅπως προσθέσῃ ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς δυνάμεις εἰς τὸν ἀνεξάρτητον πυρῆνα τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τὸ μέγα γεγονός τῆς ἐνώσεως, ὅπερ ἀποδοτέον εἰς τὴν αὐτοβουλίαν τῶν Ἑπτανησίων, ἔπρεπε νὰ δώσῃ, καὶ ἔδωκε μέχρι τινός, νέαν ὠθησιν εἰς τὴν ἐθνικὴν ἰδέαν· ἀλλὰ καὶ αἱ κατὰ καιρὸν Κυβερνήσεις, οὐ μόνον ἐπέτρεψαν εἰς τὴν καταχθόνιον ἀνθενωτικὴν φατρίαν νὰ καταδιώκῃ πᾶν ἐθνικόν, καὶ νὰ προάγῃ ὅ,τι δουλῶσον καὶ ἀγενὲς στοιχεῖον ὑπέσταν ἐν Ἑπτανήσῳ, ἀλλὰ καὶ τὰς μᾶλλον ἐστιγματισμένους ἐξ αὐτῶν ἐνεκοιλώθησαν, μέχρις οὔ κατέστησαν οὗτοι κύριοι τῶν ἑλληνικῶν πραγμάτων πρὸς ἐξουτελισμὸν τοῦ ἔθνους καὶ ἐξόντωνσιν πάσης ἐθνικῆς προσδοκίας. Ἐκ τῆς ἀδεξίου ταύτης πολιτικῆς τῶν ἑλληνικῶν Κυβερνήσεων ἡ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐθνικὴ ἐνέργεια ἐχαλαρώθη, πᾶν στοιχεῖον ἀνεξάρτητον παρηγκανίσθη, — τὸν ἅγιον ἐκείνον ἐνθουσιασμὸν, ἐξ οὗ ὁ Ἑπτανήσιος λαὸς ἠρύετο ἀνεξάντλητους ἠθικὰς δυνάμεις κατὰ τῆς Προστασίας, διεδέξατο ψυχράτις σκέψεις περὶ τῆς διορθώσεως τῶν ἐσωτερικῶν πραγμάτων, καὶ τὴν κατάστασιν ταύτην τῶν πνευμάτων ἐξεμεταλλεύθησαν καὶ ἐκμεταλλεύονται, συμμαχῆσαντες, οἱ λαοπλάνοι δημοκόποι καὶ οἱ μεγαλόσχημοι πολιτικοὶ ἀγύρται.

Ἵπάρχειν ἢ μὴ ὑπάρχειν, ἰδοὺ τὸ ζήτημα.

Δὲν εἶναι ἄρα καιρὸς νὰ ἀναμνησθῶμεν τοῦ ἐθνικοῦ ἡμῶν προγράμματος, νὰ ἀντλήσωμεν ζωογόνους ἐλπίδας ἐκ τοῦ πολυτίμου κεφαλαίου τῶν λαμπρῶν ἐθνικῶν παραδόσεων, νὰ ἀναλάβωμεν τὴν ἱερὰν πεποιθήσιν ἐπὶ τὸν προορισμὸν μας, νὰ σρέψωμεν πᾶσας τὰς ἠθικὰς καὶ ὑλικὰς ἡμῶν δυνάμεις εἰς ἐν καὶ μόνον σημεῖον; Δὲν εἶναι ἄρα καιρὸς νὰ ἐνθαρρύνωμεν, ἡμεῖς ὁ λαὸς, τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν ἀνδρᾶς νὰ καταλάβῃ πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως, αἰρόντες πᾶν πρόσκαιρον παρεμβαλλόμενον, εἴτε παρὰ τῆς ξενικῆς πολιτικῆς, εἴτε παρὰ τινος ἐπιταγῆς ἠθικῆς ἐνέργειας, εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἐθνικῆς θελήσεως, ἐγκαθιδρύσωσιν ἅπαξ διὰ παντὸς καθαρὰν ἐθνικὴν πολιτικὴν; Ἄλλ' εἶναι τοῦτο κατορθωτὸν, εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωμεν ὡς ἔθνος, ἐὰν ἡμεῖς πρῶτοι δὲν δώσωμεν τὸ παράδειγμα τῆς αὐταπαρνήσεως, τὴν ὁποίαν

Handwritten notes on the right margin

Handwritten signature at the bottom left

ἀπαιτούμεν τοσοῦτον σύστηρος παρά τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἔθνους; ἐάν ἡμεῖς ἐξακολουθήσωμεν ἀπαιτοῦντες παρ' αὐτῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀτόμικῶν ἡμῶν ἀξιώσεων, οὐχὶ τὴν ἐνδελεχῆ μέριμναν περὶ τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων;

Ἑσωτερικὴ Ἐπιθεώρησις τῆς ὀκταήμερου.

Ἐκ τῶν εἰδήσεων τῆς ἐβδομάδος ταύτης σπουδαίαν κατέχει θέσιν ἡ γενομένη, ἐν τῇ οἰκίᾳ βουλευτοῦ τινος, συνάντησις τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως. Τὸ γεγονός τοῦτο διήγειρεν ὑπονοίας καὶ φόβους παρά τε τῇ Αὐλῇ καὶ παρά τῇ Κυβερνήσει — (ἐπιτραπέσιω ἡμῖν ἡ διαστολή, ἵνα μὴ προσβάλωμεν τὴν τυπικὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων) — τὰ μίσθια δημοσιογραφικὰ ὄργανα ἤρξαντο καὶ πάλιν διαβροχύνοντα τὰ ἱμάτιά των κατὰ τοῦ δήθεν κηκόητους συνοικισίου τῶν κ.κ. Βούλγαρι, Κουμουνδούρου καὶ Δεληγιώργη. Ἡ καταφορά αὕτη τοῦ αὐλικοῦ καὶ ὑπουργικοῦ τύπου προὐκάλεσε ἐξηγήσεις τινὰς παρά τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, καὶ ἰδίως παρά τῆς Ἐφημερίδος, ἧτις θεωρεῖται ὡς ἐμπνεομένη ἀπ' εὐθείας παρά τοῦ Κυρίου Κουμουδούρου. Ἴδου τὴν γράφει τὸ «Ἐθνικὸν Πνεῦμα» ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 23.ης Ἰανουαρίου, «ἐάν τῷ ὄντι ἡ ἀσφάλεια α ἐξέλειπε, ἐάν ἡ χρεωκοπία κρούει τὰς θύρας α τῆς πολιτείας, ἐάν ἡ δικαιοσύνη ἀποκατέστη α ὄργανον φατρίας, ἐάν ἡ διοίκησις ὑπηρετεῖ τυ α φλῶς τὴν πολιτικὴν, ἐάν ὄργια καὶ παρα α νομίαι πρωτοφανῶς τελοῦνται πρὸς ἐπίτευ α ζιν ἀποτελεσμάτων νόθων καὶ φατριαστικῶν εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς, ἐάν ἡ κυβερνήσις μισθοδοτεῖ τοὺς δημοσίᾳ προσκαλοῦντας κεραυνοὺς ἐναντίον τῆς κοινοβουλευτικῆς α Κυβερνήσεως καὶ ἐπιβουλεύεται α κριτῆ ἐφαρμογῆν τοῦ Συντάγματος, ἐάν τὸ α ὑπουργεῖον ἄνω καὶ κάτω ραδιορροῦν καὶ μισθόνον ὑβρίζει καὶ προσβάλλει, ἐάν ἀποκατέστη α ἐπίσημος λιβελλογράφος, νομίζει καὶ τότε, α ὅτι δὲν δικαιῶνται, καὶ μάλιστα ὅσοι ἀπο α λαμβάνουσιν ὑπολήψεις τινὰς, ὅσοι ὑβρίζονται, α να σκεφθῶσι καὶ να ἐπιδιώξωσι τὴν ἀ α παλλαγὴν τοῦ τόπου ἀπὸ τῶν κακῶν;» α Ἐάν τὰ πράγματα εἶχον ἄλλως ἢ ὅπως α ἔχουσι, καὶ ὅπως τὰ περιγράφωμεν, εἶχε δίκαιον ἴσως να κραυγάζη καὶ να ἀσχημονῆ τὸ α ὑπουργεῖον διὰ τοῦ Ἐθνοφύλακος, τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ὄργανου, κατὰ τῆς ἀπαξ γενομένης α συναντήσεως τῶν ΚΚ. Βούλγαρι, Κουμουνδούρου καὶ Δεληγιώργη, ἐπειδὴ οὐδὲν εἶχον να α σκεφθῶσι περὶ τῆς πατρίδος των καὶ περὶ τῆς α ἰδίας αὐτῶν τιμῆς».

Καὶ τῶνδ' ἡ κατὰ τὰς ἐνεστῶσας περιστάσεις προσέγγισις τῶν τριῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως δὲν δύναται να ἔχη ὡς ἐλαττήριον καὶ ὡς σκοπὸν ἀπλῶς καὶ μόνον τὴν πτώσιν τῆς ἐνεστῶσης Κυβερνήσεως καὶ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, — διότι ὑπαρχούσης μεγάλης διστάσεως φρονημάτων μεταξὺ τῶν μερίδων, ας ἀντιπροσωπεύουσιν, ὁ σχηματισμὸς Κυβερνήσεως ἐκ στοιχείων, ἀσυμβιβάσιων μέχρι τοῦδε, ἤθελεν εἶναι τι ἀκατανόητον καὶ ἀπραγματοποίητον. Ἐν μόνον σημειῶν ἐπαφῆς καὶ συνεννοήσεως ἀνευρίσκομεν μεταξὺ τῶν πολιτικῶν τούτων ἀντιπάλων, σημεῖον ὅπερ ἔχουσι κοινὸν μετὰ παντὸς Ἕλληνοσ, συναισθανομένου ὄπως τὴν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν, καὶ κηδόμενου παρὶ τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος ἔννοῦμεν τὴν ἀνάγκην, ἢν κατανοοῦσι πάντες, τοῦ να διασκεδάσωσι τὰ ἀντελεύθερα καὶ ἀνθελληνικὰ σχέδια τῆς φατρίας, ἧτις περιστοιχίζουσα τὸν Ὀρθόν, ἀγωνίζεται διὰ παντὸς θεμιτοῦ καὶ ἀθεμιτοῦ τρόπου, να ἐπιβάλλῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα σύστημα προσωπικῆς Κυβερνήσεως, Κυβερνήσεως μὴ ἀπορροεούσης ἐκ τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ἐρειδομένης ἐπὶ τῆς ἐξωνήσεως τῶν συνειδήσεων καὶ ἐπὶ τῆς αὐλοκρατίας. Ὑπὸ τοιαύτην ἐποψίν θεωρουμένη, καὶ τοιοῦτον χαρακτήρα περιβαλλομένη, ἡ συνεννό-

σις καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἐνέργεια τῶν κ.κ. Βούλγαρι, Κουμουνδούρου, καὶ Δεληγιώργη, δὲν δύναται ἢ να παραγάγῃ ἔθνοφελεῖς καρποὺς, ἐάν τύχη τῆς ὑποστηρίξεως τῆς κοινῆς γνώμης, ἧτις θέλει ἐπικροτήσῃ εἰς πᾶν βῆμα, τείνον, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῶν καθεστώτων καὶ τῆς τάξεως, να ἀπαλλάξῃ τὸν τόπον τῆς ἐτηρείας νόθων στοιχείων, παρεμβαλλομένων εἰς τὴν ἐλευθερὰν ἐφαρμογὴν τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν. Μίαν μόνην παρατήρησιν θέλομεν προσθέσει. Ἡ θέσις τῶν πραγμάτων δὲν ἤθελε καταντήσῃ ἐπιφοβὸς, οἷα τὴν σήμερον παρίσταται, ἡ ἀλκή σπείρα δὲν ἤθελε θρασυνθῆ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε να ἐσφενδονίζῃ εἰς τὴν δημοσιότητα στυγρὰς λιβελλογραφίας κατὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐκτυπομένης ἀφεισῶς ἐν αὐτῷ τῷ Ἐθνικῷ τυπογραφίῳ, καὶ να ἐπινοῆ κατ' ἐκάστην νέαν ποταπὰς προκλήσεις, ἐάν οἱ ἐν Ἑλλάδι πολιτευόμενοι εἶχον σκεφθῆ ἐγκαίρως πῶς να θέσωσι φραγμὸν εἰς τὴν ἥδη εἰσβάλλουσαν φάλαγγα τῶν αὐλοκόλακων, ὅποτε παρεῖχτο εὐλόγος εὐκαιρία ὅπως ἡ ἀντιπροσωπεία τοῦ ἔθνους ἀποκηρύξῃ τοιαύτας ἐνεργείας. Κατὰ τὴν ἐπαρξίν τῆς λιξιάσεως βουλευτικῆς Συνόδου, δύο βουλευταὶ τῶν νεωστὶ προσαρτηθεισῶν ἐπαρχιῶν ἀνεπέτασαν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν κατὰ τῆς σχολῆς τῶν ἐπιτηδείων (ὡς ἀποκαλοῦνται ἐν Ἀθήναις οἱ καταχθόνιοι), οὗς ἐχαρακτήρισαν ὡς ἐχθροὺς τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν καὶ ἀσεβῶς ἐνοχοποιούντας τὴν βασιλείαν ὡς πρὸς αὐτοὺς συμπαθοῦσαν, ἵνα ἀναβιβάσωσι τὰ μηδαμινὰ ἑαυτῶν ἄτομα ἐνώπιον τῶν συμπολιτῶν των. Ἀλλὰ ἡ μὲν Κυβέρνησις τοῦ Κυρ. Ζαΐμη λίαν περιπονητικῶς ἀνεδέξατο τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ πολιτικοῦ ὑποδίκου Κυρ. Βαλαωρίτου, ἰδιαιτέρως δὲ ὁ τότε ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, νῦν δὲ ἐπὶ τῶν οικονομικῶν ὑπουργὸς Κύρ. Δεληγιάννης, παρέβαλε τὸν εὐνοοῦμενον πρὸς τὸν ἄλλοτε σύμβουλον τοῦ Βασιλέως Κ. Σπόννεκ! ὁ δὲ Κύρ. Δεληγιώργης, χαρακτήρισεν τὴν πρότασιν τῶν δύο ἐξ Ἑπτανήσου Βουλευτῶν ὡς ἐπαναστατικὴν συνεβούλευσεν τὴν βουλὴν να μὴ ἐπασχολῆται περὶ μικροραδιοῦργων ἡμέραν διαδραματιζόμενα ἤδη πειθαναγκάζουσι καὶ τὸν Κύρ. Δεληγιώργην, καὶ τὸν ἄλλοτε συμπολιτευσάμενον μετὰ τοῦ Κυρ. Βαλαωρίτου, Κύρ. Βούλγαριν, να συσχεφθῶσι περὶ τῆς ἀποσοθήσεως τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου, ὃν ὑγειεστέρα, κατ' ἡμᾶς, πολιτικῆ ἤθελε τότε να προλάβῃ διὰ τῆς ἐξασκήσεως τῆς βουλευτικῆς ἐνεργείας.

Ἦδη θὰ ἐνόησαν οἱ ἐν Ἀθήναις ὅτι οἱ διεγείραντες τὴν ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς Δευκάδος συζήτησιν δὲν ἐπέδωκον βεβαίως τὴν πολιτικὴν ἦταν ὀρισμένου προσώπου, ἀλλὰ τὴν πτώσιν συστήματος, ὅπερ παρατεινόμενον ἠδύνατο να φέρῃ τὸν τόπον εἰς σπουδαίας δυσχερείας· τοῦθ' ὅπερ καὶ συνέβη ἕνεκα τῆς ἀνοχῆς τῶν ἐν Ἀθήναις πολιτικῶν.

Κρίνοντες ἐκ τῆς διαγωγῆς τῆς Κυβερνήσεως κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογὰς, καὶ κατὰ τὴν ἐξέλεξιν αὐτῶν ἐν τῇ Βουλῇ, δὲν ἀμφισβάλλομεν ὅτι θέλει ἐξασκήσῃ ἐπέμβασις καὶ κατὰ τὰς ἐπικειμένους δημοτικὰς ἐκλογὰς. Ἦδη ἀπέστειλεν εἰς τὴν Κορυθίαν τὸν ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἀρτίως μετατεθέντα εἰς τὸ τῆς Παιδείας Κύρ. Αὐγερινόν, οὐχὶ βεβαίως πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν σχολείων, ἀλλὰ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ὑπουργικῶν ὑποψηφιοτήτων.

Ἡ πρῶτην ἤδη φοράν α λέγει ἀνταποκριτὴς τις τοῦ Ἐθνικοῦ Πνεύματος α ἐτόλμησε Κυβέρνησις να α προβῆ εἰς βῆμα τοσοῦτον τολμηρὸν ἀποστέλλουσα εἰς περιοδείαν ἐν ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς, α καὶ τοιοῦτον ἐξελέξατο τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Ζαΐμη Αὐγερινόν, ὅστις διατρέχων τὴν Ἐπαρχίαν Κορινθίας μετὰ Δεληγιάννου καὶ Κανελλοπούλου, α ὑπεδείκνυεν εἰς ποίους ὁ λαὸς πρέπει να ἐμπιστευθῆ τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν, καὶ τοῦτο ἐπραξε α τὸν ὡς ὑπουργὸς καὶ ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως α κληῖστοντες ἐχθροὺς αὐτοῦ, τοὺς ἀνήκοντας εἰς α τὴν μερίδα Νοταρᾶν.

Διστάζομεν να πιστεύσωμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις εὐλαβομένη, κατ' ἐξαιρέσιν τῶν λοιπῶν Ἐπαρχιῶν τοῦ Κράτους, τὴν Κέρκυραν, δὲν θέλει θέσει καὶ ἐνταῦθα εἰς κίνησιν τὰ ἅπασα μέσα τῆς ἐξουσίας πρὸς ὑποστήριξιν δημοτικῶν ὑποψηφίων συντασσο-

μένων καὶ συνεργαζομένων μετὰ τῆς καταχθονίου Καμαρίλας. Ἄλλως εἶναι ἐνταῦθα γνωστοὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἀνωτέρων διαστικῶν, διοικητικῶν καὶ οικονομικῶν ὑπαλλήλων, οἵτινες, παραδεδομένοι ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰς τὸν κύριόν των, ὅστις τὴν σήμερον εἶναι μέλος τῆς Κυβερνήσεως, θέλουσιν ἐνεργῆσαι συμφῶνως πρὸς τὰς διαταγὰς τούτου, ἔστω καὶ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρά τὴν θέλησιν τῶν ἐτέρων ὑπουργῶν.

Ἡ Κυβέρνησις ἀπέλυσε τῆς ὑπηρεσίας τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἐθνικοῦ τυπογραφείου Κύρ. Εὐθύμιον Σταυρόπουλον, διότι αὐτογνωμόνως δήθεν καὶ ἄνευ ἀδείας τῆς Κυβερνήσεως ἐνήργησε τὴν ἐκτύπωσιν τοῦ κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους δημοσιεύματος φύλλου τοῦ «Φωτὸς» περιέχοντος τὰς γνωστὰς λιβελλογραφίας κατὰ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὴν πρὸς τὸν Βασιλέα παραινεντικὴν Ἐπιστολὴν τοῦ Συντάκτου, δι' ἧς συμβουλεύει τὸν Ἡγεμόνα να λακτίσῃ τὸ Σύνταγμα, καὶ να κυβερνήσῃ τὸ Κράτος ὡς ἀπόλυτος Μονάρχης. Ὁ ἀπόλυθεις ὑπάλληλος ὑπεχρέωθη να δημοσιεύσῃ ἐπίσημον ἔγγραφο, ἀποδεικνύον ὅτι κατὰ τὴν πολυθούλητον ἐκτύπωσιν αὐτὸς ἐνήργησε κατὰ παραγγελίαν αὐτοῦ τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὅθεν εἰς μάτην ἡ Κυβέρνησις ἠθέλησε, διὰ τῆς θυσίας ἐνὸς τιμίου υπαλλήλου, να καταπραῖνῃ τὴν κοινὴν γνώμην δικαίως ἐξαγριωθεῖσαν κατὰ Κυβερνήσεως, ἧτις ἀποκατέστη ὄργανον τῆς Καμαρίλας ἐπὶ τοσοῦτον παθητικῶν, ὡς να γείνη ὁ ἐκδότης καὶ ὁ διανομὸς Προγράμματος ἀνατρεπτικοῦ τῶν καθεστώτων.

Τὸ Συμβούλιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πλημμελειοδικῶν διὰ βουλεύματος αὐτοῦ παρέπεμψεν τὸν ὑπεύθυνον Συντάκτην τοῦ Προμηθέως, Κύρ. Κανελλίδην, ἄνδρα εὐπαιδευτον καὶ διαπρέποντα ἐπὶ ἀνεξαρτησίᾳ χαρακτήρος, ἐνώπιον τοῦ Κακούργιοδικείου, ἐπὶ ἐμμέσῳ ἐξυβρίσει κατὰ τοῦ Βασιλέως ἐν τινὶ ἄρθρῳ πρὸ μηνῶν δημοσιευθέντι. Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀντιπολιτευομένου τύπου τὸ βούλευμα εἶναι παράλογον, καθότι, λέγουσι, τὸ προκείμενον ἄρθρον προσέβαλε μὲν αὐλικὰ τινὰ πρόσωπα, ἀλλὰ οὐδὲν ἠθάρτερον τοῦ ἀπαρθείου προσώπου τοῦ Βασιλέως. Μὴ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οὐτε τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον οὐτε τὰς σκέψεις, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ βούλευμα, οὐδεμίαν δυνάμεθα να ἐξενέγκωμεν γνώμην ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅθεν προτρέπομεν τὴν δημοσιογραφίαν τῆς πρωτεύουσος να διαφωτίσῃ τὸ κοινὸν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος, διότι πρόκειται να μάθωμεν ἐάν πραγματικῶς «οἱ αὐλικοὶ» καθὰ παρατηρεῖ Ἐφημερίς τις τῶν Ἀθηνῶν ἀπέκτησαν ἠδὴ καὶ βασιλικὰ προνόμια κατὰ τὴν νομολογίαν τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων».

Ἡ αὐτοδιοίκησις Κερκύρας.

Κατ' ἀ διὰ τοῦ προηγουμένου ἡμῶν ἀριθμοῦ ἀνηγγείλαμεν καταχωρίζομεν ἐν τῇ Ἀναγεννήσει τὸ περὶ Αὐτοδιοικησεως τῆς Ἑπτανήσου Νομοσχέδιον τοῦ Κ. Π. Κωσταντᾶ, ὅπερ θέλει χρησιμεύσει πρὸς συμπλήρωσιν καὶ κατανόησιν τοῦ πολυθρυλήτου Ὑπομνήματος.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Περὶ ἐγχωρίων διαχειρίσεων ἐν Ἑπτανήσῳ.

Πρὸς τὴν Βουλὴν.

Αἱ Ἴονιοι Νῆσοι πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων διεῖποντο ὑπὸ συστήματος στηριζομένου ἐπὶ τῆς αὐτοδιοικησεως αὐτῶν, διότι ἐκάστη νῆσος ἀπέτειλε νομικὸν πρόσωπον, καλούμενον ἐγχώριον, διαιρούμενον εἰς τμήματα καλούμενα ἀρχαιότερον ἐν (σφαλακῶ) (San Pier) μετὰ ἐνέστερον δὲ διαμερίσματα ἢ περιτοχῆς (distretti) ἔχοντα τὸν προσημῶν τῶν δήμων τοῦ ἐν ἑκάστῳ διοικητικοῦ συστήματος. Τὸ διαμερίσμα, ἢ περιτοχὴ, διηγεῖτο ὡς ὁ δήμος εἰς Κωνσταντίας καὶ ἐνορίας, ἢ συναθελφότητας, αἵτινες εἶναι ἠθικὰ πρόσωπα ἐπιβαρυνόμενα μετὰ τινὰς ὑποχρεώσεις τοῦ ἡμερινοῦ δημοτικοῦ ὀργανισμοῦ. Τὰ σύστημα τοῦτο τῆς αὐτοδιοικησεως τῶν τοπικῶν συμφερόντων ἐπεκτα-

Handwritten signature or mark at the bottom right of the page.

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΝΟΜΟΥ.

Περὶ ἐγχωρίων διαχειρίσεων τῶν Ἰονίων νήσων.

Ἄρθρ. 1.

Αἱ νῆσοι Κέρκυρα μετὰ τῶν Παξῶν, Κεφαλονία μετὰ τῆς Ἰθάκης, Ζάκυνθος, Λευκάς καὶ Κύθηρα ἀποτελοῦσιν ἴδιον νομικὸν πρόσωπον, καλούμενον «ἐγχώριον τῆς Κερκύρας» «Κεφαλονίας» «Ζακύνθου» «Λευκάδος καὶ Κυθήρων» δυνάμει τῆς περὶ ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ἀποφάσεως τῆς Π'. Ἰουλίου συνελεύσεως τῆς 7]17 Ὀκτωβρίου 1863, τοῦ 8.ου ἄρθρου τῆς συνθήκης τῆς 14 Νοεμβρίου 1863 (N) μετὰ τῆς Πρωσίας, Αὐστρίας, Γαλλίας, Ῥωσίας καὶ Ἀγγλίας καὶ τῆς ἐτέρας ἐν Λονδίνῃ συμπληρωτικῆς συνθήκης τῆς 17]29 Μαρτίου 1864 μετὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ Μεγάλης Βρετανίας, Ῥωσίας καὶ Γαλλίας.

Ἄρθρον 2.

Ἡ περιουσία τοῦ ἐγχωρίου συνίσταται ἐκ τῶν κτημάτων ἐγχωρίων ἔργων, καθιδρυμάτων καὶ λοιπῶν δικαιωμάτων, ἅτινα ἀνήκον εἰς τὴν ἐγχώριον Κυβέρνησιν, ἢ ὑπήγοντο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς, καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἡμιδαπῇ ἢ ἀλλοδαπῇ συστηθέντων διαφόρων κληροδοτημάτων, ἢ διατεθέντων ὑπὲρ τῶν ἐγχωρίων ἀναγκῶν, ἢ ὑπὲρ τῶν ἐν ἐκάστη νήσῳ πρῶην τοπικῶν, ἢ γενικῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων.

Ἄρθρον 3.

Αἱ μετὰ τῶν ἐγχωρίων καὶ δημοσίου διενέξεις ἐκδικάζονται κατεπειγόντως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τοπικῶν καὶ τακτικῶν δικαστηρίων, περιστανομένου τοῦ μὲν δημοσίου ὑπὸ τοῦ ἐκπληροῦντος καθήκοντα οἰκονομικοῦ ἐφόρου, τοῦ δὲ ἐγχωρίου ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τῆς ἐγχωρίου οἰκονομίας προϊσταμένου διαχειριστοῦ.

Ἄρθρον 4.

Αἱ ἐγχώριαι φιλανθρωπικαὶ τράπεζαι (monti di pietà) ἔχουσιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ παρὸς διακρίσει μετοχῆ τῶν ἐξ ὧν προκύπτουσιν ἐγχωρίων κλάδων. 1) Τὰ ἐκ τῶν πρῶην διαχειρίσεων ὑπάρχοντα κεφάλαια τῶν τραπεζῶν τούτων. 2) Τὰ χρηματικὰ κεφάλαια τῶν κληροδοτημάτων τοῦ ἐγχωρίου. 3) Τὰ ἐκ τῶν ἐξαγοραζομένων ἐγγείων δικαιωμάτων καὶ ἐξαργυρουμένων κτημάτων τῶν ἐγχωρίων καὶ δικαίων κληροδοτημάτων καὶ τῶν συναδελφικῶν καὶ λοιπῶν ἐκκλησιῶν προερχόμενα χρηματικὰ κεφάλαια. 4) Τὰ πρὸς τὸ ἐγχώριον, τὰ κληροδοτήματα, καὶ τὰ λοιπὰ καθιδρύματα καθυστεροῦντα καὶ τὰ ἐκ τῶν ἐτησίων ἐσόδων πλεονάσματα, καὶ 5) Αἱ ἐγγραφησόμεναι μετοχαὶ ὑπὸ ἰδιωτῶν, καὶ 6) ὡς προσωρινὰ κεφάλαια. 1) Τὰς δικαστικὰς παρακαταθήκας. 2) Τὰς χρηματικὰς κατασχέσεις, ἢ τὸ ἐξαγόμενον ἐκ τῶν κατασχέσεων τῶν πραγμάτων τῶν ὀφειλετῶν.

Δανείζουσι δὲ αὐταὶ ὡς ἐνεχειροδανειστήρια ἐπὶ ἐνεχύρῳ κινητῶν, ὡς τράπεζαι ἀγροτικαὶ, ἐπὶ ὑποθήκῃ ἀκινήτων καὶ ἐπὶ προεξοφλήσει ἀξιοχρέων ἐνυποθήκων δανείων καὶ ἀξίας ἐγγείων δικαιωμάτων, δι' ἐκτελεστοῦ συμβολαίου ἔχοντος μὲν πρόνομιον κατὰ πάσης προγενεστέρως γενικῆς ἢ ἐγγράφου ὑποθήκης ἢ προνομίου, ἐξοφλουμένου τοκοχρεωλυτικῶς ἐντὸς προθεσμίας οὔτε ἥτοςνος πέντε, οὔτε μείζονος τῶν τριάκοντα ἐτῶν καὶ κανονισμένων τῶν ἐργασιῶν αὐτῶν κατὰ τοὺς περὶ ἀγροτικῶν τραπεζῶν ὁρισμοὺς τοῦ ΑΑ νόμου τοῦ ΙΑ'. Ἰουλίου Κοινοβουλίου, ὡς τράπεζαι δὲ ἐξασφαλιστικὰ ἐξασφαλίζουσι τὰς διὰ προκταβολῶν εἰς τὰ ταμεῖα τῶν συνισταμένων ἰδιωτικῶν συντάξεις προικοδοτήσεις, καὶ βιομηχανικὰς ἐξοικονομήσεις, καὶ δέχονται ἐντόκιους καταθέσεις κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν.

Αἱ περὶ εἰσπράξεως, προνομίου, καὶ νομίμου καθήκοντος ὡς πρὸς τοὺς φόρους τοῦ Κράτους ἐκτελεστικὰ διατάξεις τοῦ νόμου ἰσχύουσιν καὶ περὶ τῶν ὀπωςδῆποτε καθυστεροῦντων εἰς τὰς φιλανθρωπικὰς τράπεζας τῶν Ἰονίων νήσων.

Ἄρθρον 5.

Τὰ ἐγχώρια ἀρχεῖα περιλαμβάνουσι τὸ ληξιαρχεῖον, τὰς ἐγχωρίους βιβλιοθήκας καὶ Μουσεῖα,

τὰ βιβλία καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀποβιωσάντων καὶ ἀποβιούντων συμβολαιογράφων, καὶ τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν, ἀποδοδόμενων εἰς τὸ εἰδικὸν ταμεῖον τῶν Ἀρχείων τῶν συμβολαιογραφικῶν δικαιωμάτων δι' ἕκαστον ἐπὶ χαρτοσήμου ἐπίσημον ἀντίγραφον, καὶ εἰδικὸν δικαίωμα ὑπηρεσίας καταβαλλόμενον ὑπὸ τῶν αἰτούντων ἀντίγραφον ἰδιωτῶν καὶ τῶν ἐνεργούντων πράξεις ληξιαρχικῶς. Ὁ προϊστάμενος τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καλεῖται ἔφορος τῶν Ἀρχείων· δύναται δὲ νὰ ἐκδίδῃ ἐπίσημα ἀντίγραφα ἔχοντα ἀποδεικτικὴν ἰσχύον ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν καὶ λοιπῶν Ἀρχῶν τοῦ Κράτους.

Ἄρθρον 6.

Ἡ ἐγχώριος Ἀρχὴ συνίσταται ἐκ τοῦ διαχειριστικοῦ καὶ συμβουλευτικοῦ συμβουλίου, ἢ δὲ περιφέρειαι τοῦ ἐγχωρίου Κερκύρας, Κεφαλονίας καὶ Ζακύνθου, διαιρεῖται εἰς ἐπαρχιακὰς περιφέρειας ἀναλόγως τῶν φυσικῶν καὶ γεωγραφικῶν ἐκάστης νήσου περιφερειῶν.

Ἄρθρον 7.

Ἡ κεντρικὴ ἐγχώριος ἀρχὴ συνίσταται ἐξ ἐνὸς Προέδρου ἐκπληροῦντος καθήκοντα πρῶην ἐπαρχου, ἐκ πέντε διαχειριστῶν ἐκπληροῦντων καθήκοντα ἐγχωρίων συμβούλων, καὶ ἐκ συμβούλων ἐκπληροῦντων καθήκοντα νομαρχιακῶν συμβούλων. Καὶ ὁ μὲν Πρόεδρος τοῦ ἐγχωρίου ἐκλέγεται ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς περιφέρειας κατὰ τοὺς περὶ ἐκλογῆς τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν κανονισμοὺς, οἱ δὲ σύμβουλοι ἐκλέγονται ὑπὸ τῶν ἐπαρχιακῶν περιφερειῶν τοῦ ἐγχωρίου, καὶ οἱ διαχειρισταὶ ὑπὸ τοῦ προέδρου ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἐγχωρίου νομαρχιακοῦ συμβουλίου.

Ἄρθρον 8.

Τὰ καθήκοντα τοῦ πρῶην τοπικοῦ καὶ ἐγχωρίου ταμεῖου ἐκπληροῖ ὁ ταμίας τῆς φιλανθρωπικῆς τραπεζῆς, τοῦ δὲ ἀρχιεπισκόπου, βιβλιοφύλακος ἢ ἐφόρου τῆς βιβλιοθήκης, καὶ τοῦ πρῶην γραμματέως ὁ ἔσορος τῶν ἐγχωρίων ἀρχείων τῆς περιφέρειας.

Ἄρθρον 9.

Τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως τῶν πρακτικῶν τῆς ἐγχωρίου κεντρικῆς ἀρχῆς ἀνατίθεται εἰς τὸν νομαρχην, ἢ εἰς τὸν ἀντιπρόσωπόν του, αἱ δὲ ἀρμοδίαι εἰσαγγελικαὶ καὶ εἰρηνοδικειακαὶ ἀρχαὶ ὀφείλουσιν ἐπὶ ἀτομικῇ αὐτῶν εὐθύνη νὰ ἐπιθεωρῶσιν ἀνά τριμηνίαν, ἢ καὶ ταχύτερον, τὴν διαχείρησιν τοῦ ἐγχωρίου καὶ νὰ καταδικάσωσι ποινικῶς πᾶσαν κατάχρησιν, ἢ παραλείψιν καθήκοντος.

Οἱ διαχειρισταὶ τοῦ ἐγχωρίου ὑπάγονται εἰς δικαιοδοσίαν ἰδιάζουσαν κατὰ τοὺς περὶ αὐτῆς ὁρισμοὺς τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἄρθρον 10.

Ἐκτὸς τῆς τακτικῆς μισθοδοσίας τῶν ἐνεργειῶν ὑπαλλήλων εἰς κανονισμένας ἐμίσθους θέσεις, οὐδεμίαν ἄλλη χορηγία δι' οὐδένα λόγον δίδεται ἐκ τῶν διαφόρων ἐγχωρίων πόρων ἐπὶ ποινῇ καταδιώξεως λόγῳ ἀπιστίας καὶ περὶ τὴν ἐνεργειῶν τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ προστίμου ὑπὲρ τοῦ ἐγχωρίου ἴσον μὲ τὸ διαταλοῦν τῶν δοθεισῶν ποσοτήτων, τιμωροῦμένων συγχρόνως ὡς συνεργῶν καὶ τῶν λαμβανόντων τὰς χορηγίας ταύτας.

Ἡ διαχειριστικὴ καὶ συμβουλευτικὴ ὑπηρεσία τῶν μελῶν τῶν ἐγχωρίων ἀρχῶν εἶναι τιμητικὴ καὶ ἀμισθός.

Ἄρθρον 11.

Ὁ ὀργανισμὸς ἐκάστου ἐγχωρίου, τῶν ὑποδιαιρέσεων, καὶ τῶν καθιδρυμάτων αὐτοῦ, καὶ ὁ τρόπος τοῦ συνδυασμοῦ τῆς δημοτικῆς καὶ ἐγχωρίου τοπικῆς διαχειρίσεως ἐκάστης νήσου καὶ ταμεῖον τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πρῶην ὀργανισμοῦ τῶν ἐγχωρίων διαχειρίσεων ὑπὸ ἀποκεντρωμένη ἐπιτροπῇ, τὴν ἰσχύοντα ἐκ τῶν ἐπιτροπῶν ἐκάστης τῶν δύο μεγαλύτερων νήσων, ὡς Ζακύνθου, καὶ ἐνὸς ἐκάστης τῶν μικροτέρων νήσων. Ἡ ἐκλογή τῶν ἐπιτροπῶν καὶ αἱ ἐργασίαι τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης κανονισθήσονται διὰ Βασιλικοῦ διατάγματος, ὁ δὲ ὑπ' αὐτῶν συνταχθῆσόμενος

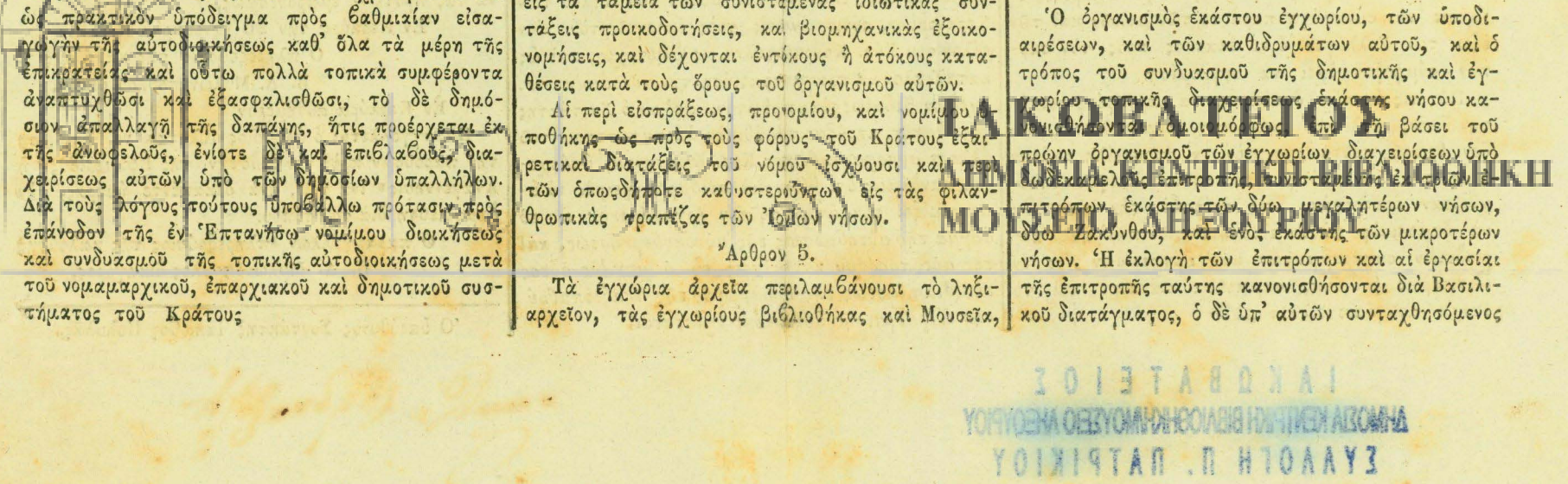
ὄν καὶ εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν καὶ εἰς τὸν δικαστικὸν ὀργανισμὸν ἀπετέλεσεν ἐν σύνολον τοπικῶν ἐλευθεριῶν ἐκάστης Νήσου, ὅπερ ἐξησφάλισαν ἀρχαῖαι συνθήκαι καὶ ἰδίως αἱ νεώτεραι τοῦ 1800, 1802 καὶ 1815 μετὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Δυνάμεων ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐγχώριος διαχειρίσεις ἢ ἐγχώριος Κυβέρνησις ἐκάστης Νήσου. Ἄπασαι δὲ αἱ τοπικαὶ βελτιώσεις ὀφείλονται εἰς τὴν τοπικὴν πρωτοβουλίαν, τὴν ἀπόφασιν, καὶ τὴν ἐκτέλεσιν, ὁ δὲ τανῦν ὑπάρχων μαρτυρικὸς τῶν νήσων, εἰς τὴν ἔλλειψιν αὐτῶν. Τὸ φυσικὸν καὶ ἱστορικὸν τοῦτο δικαίωμα τῆς αὐτοδιοικήσεως ἐκάστης νήσου ὡς νομικοῦ προσώπου ἐξησφάλισε κατὰ τὴν παῦσιν τῆς Ἰονίου Πολιτείας ἢ ἐν Κερκύρᾳ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἰονίων Νήσων μετὰ τοῦ πρῶην Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἀπόφασιν τῆς Ἰονίου Συνελεύσεως τῆς 7]19 Ὀκτωβρίου 1863, τὸ 8 ἄρθρον τῆς ἀπὸ 11 Νοεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους συνθήκης μετὰ τῶν πέντε Μεγάλων Δυνάμεων, καὶ ἢ ἐν Λονδίνῃ συνθήκῃ μετὰ τῆς Ἑλλάδος, Μεγάλης Βρετανίας, Ῥωσίας καὶ Γαλλίας τῆς 17]29 Μαρτίου 1864, κυρώσασαι τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἰονίου Συνελεύσεως καὶ καταλύσασαι τὴν συνθήκην τοῦ 1815 καθ' ὅσον μόνον ἀφορᾷ τὴν γενικὴν Κυβέρνησιν μετὰ τῆς προστασίας, ἥτοι τὸ Κράτος καὶ τὴν ἀποκλειστικὴν Βρετανικὴν προστασίαν ἐπὶ τῆς Ἑπτανήσου.

Ὡστε ἡ αὐτοδιοίκησις τῶν Ἰονίων Νήσων, εἶναι ὄχι μόνον δικαίωμα τῶν κατοίκων κερτημένον, ὡς ἐκ τῆς ἀποκτήσεως αὐτοῦ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἀλλ' ἀποτελεῖ καὶ μέρος τοῦ διεθνούς Δικαίου τῆς Εὐρώπης ἀναγνωρισθὲν καὶ ὑπὸ τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος τοῦ Κράτους, ὅπερ διὰ τοῦ 42 ἄρθρου ἀναγνώρισε τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἰονίου Συνελεύσεως τῆς 7]19 Ὀκτωβρίου 1863.

Ἀλλὰ διὰ τῶν ἀφομοιωτικῶν Νόμων τοῦ 1865 καὶ 1866 αἱ ἐγχώριαι διαχειρίσεις τῶν Ἰονίων Νήσων περιεπλήθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς ἐκ τῆς ἀγνοίας τῶν νομοθετησάντων, ὥστε ὄχι μόνον σπουδαῖα ἐγχώρια συμφέροντα τῶν νήσων τούτων πάσχουσι, καὶ οἱ κάτοικοι βερέως φέρουσι τὴν ἀθλιότητα τῆς ἐαυτῶν πατρίδος, ἀλλὰ καὶ ἔξωθεν ἀπαιτήσεις προστατευθεῖσαι διὰ διεθνῶν συνθηκῶν, δὲν δύνανται νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ἐκ τῆς ἀνωμαλίας ταύτης.

Ὁ μετὰ τὴν κατάπαυσιν τοῦ σάλου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἰονίων νήσων ἐπελθὼν Κρητικὸς ἀγὼν δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Ἰόνιον λαὸν ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀπόδοσιν τῶν δικαιωμάτων τούτων τῆς αὐτοδιοικήσεως τοῦ συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τῆς ἐνώσεως τῶν δύο πρῶην ἐπικρατειῶν.

Ἄλλ' ἐπέστη ἤδη ὁ χρόνος τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπικρατοῦ τῆς νομίμου Διοικήσεως, διότι ἐν Κερκύρᾳ, ὅπου ἡ ἐγχώριος Διαχείρισις παριστᾷ τὰ μεγαλύτερα συμφέροντα τῶν Ἰονίων Νήσων ἐπέδρασεν ὀλεθρίως ἢ διατάραξις τῆς ἀρχαίας καταστάσεως ὡς πρὸς τὰς τοπικὰς καὶ ἐγχωρίους ὑποθέσεις τῆς Κοινοτήτος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἀρχαῖαι τοῦ Βασιλείου ἐπαρχίαι δὲν ἔχουσιν ὀργανισμὸν δυνάμενον ν' ἀναπληρώσῃ τὰ παραχθέντα ἐκ τῆς ἀφομοιώσεως κενὰ ἐν τῇ διοικήσει τοῦ νομοῦ καὶ τῆς ἐπαρχικῆς σχετικῆς πρὸς τοὺς θεμελιώδεις ὅρους τῆς ἐγχωρίου διαχειρίσεως τῶν Ἰονίων, πρέπει νὰ μεταβῆμιμισθῇ ὁ Ἰόνιος ὀργανισμὸς τῆς αὐτοδιοικήσεως συνδυαζόμενος μετὰ τοῦ ἐν ἰσχύϊ διοικητικοῦ συστήματος τοῦ Κράτους, ὅπως συμπληρωθῇ ἡ διοικητικὴ νομοθεσία καὶ ἀφομοιωθῶσι προσεχῶς πληρύτερον αἱ ἀρχαῖαι καὶ αἱ νέαι τοῦ Κράτους ἐπαρχίαι. Τὸ ἐγχώριον διοικητικὸν σύστημα τῶν Ἰονίων νήσων βελτιούμενον καὶ ἐφαρμοζόμενον ἐν τῷ τόπῳ τῆς γεννήσεως καὶ ἀναπτύξεως του θέλει χρησιμεύσει καὶ ὡς πρακτικὸν ὑπόδειγμα πρὸς βαθμιαίαν εἰσαγωγὴν τῆς αὐτοδιοικήσεως καθ' ὅλα τὰ μέρη τῆς ἐπικρατείας καὶ οὕτω πολλὰ τοπικὰ συμφέροντα ἀναπτυχθῶσι καὶ ἐξασφαλισθῶσι, τὸ δὲ δημοσίων ἀπαλλαγῇ τῆς δαπάνης, ἣτις προέρχεται ἐκ τῆς ἀνωσελούς, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐπιβλαβούς, διαχειρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Διὰ τοὺς λόγους τούτους ὑποβάλλω πρότασιν πρὸς ἐπάνοδον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ νομίμου διοικήσεως καὶ συνδυασμοῦ τῆς τοπικῆς αὐτοδιοικήσεως μετὰ τοῦ νομαρχιακοῦ, ἐπαρχιακοῦ καὶ δημοτικοῦ συστήματος τοῦ Κράτους

Η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ.

ὄργανισμός τοῦ ἐγγωρίου καὶ τῶν καθιδρυμάτων αὐτοῦ ὑπάγεται εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Βασιλέως, κατὰ τοὺς ἰσχύοντες περὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ τῶν ἐταιρικῶν συλλόγων ὁρισμούς.

Ἄρθρον 12.

Πᾶς Νόμος ἀντιβαίνων εἰς τὸν παρόντα καταργεῖται.

Ὁ βουλευτὴς Κερκύρας Π. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΣ.

Ἴδου ἡ Προκήρυξις τοῦ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικοῦ Συλλόγου ὁ Πανασσός ἡς ἐποίησατο μνεῖαν ὁ ἐντιμος ἡμῶν ἀνταποκριτὴς ἐν τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ τῆς Ἐφημερίδος ταύτης. Προτρέπομεν πάντας τοὺς φιλογενεῖς καὶ τοὺς φιλομούσους νὰ συνδράμωσι τὸν Σύλλογον εἰς τὸ ἀξιόλογον τοῦτο ἔργον, οὕτινος τὴν σπουδαιότητα ἀρκούντως ἀναπτύσσει αὐτὴ ἡ Προκήρυξις.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ.

Ἄρ. Πρωτ. 434.

Ἐν Ἀθήναις, 13 Ἰανουαρίου 1870

Πρὸς τὰ Μέλη καὶ τὸ καθ' ἡμᾶς κοινόν.

Ὁ Φιλολογικὸς Σύλλογος Παρνασός ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ συνεδριάσει ἐξελέξατο πενταμελῆ ἐπιτροπὴν πρὸς συλλογὴν καὶ δημοσίευσιν ἀνεκδότων ἠθῶν καὶ ἐθίμων, μύθων παροιμιῶν αἰνιγμάτων ἀσμάτων καὶ παντοίας γλωσσογραφικῆς ὕλης τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης τὴν προκήρυξιν ἐπισυνάπτωμεν ἐν ἀντιγράφῳ παρὰ πόδας.

Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Προέδρου

Ὁ Ἀντιπρόεδρος.

Π. Χρυσάνθος.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

(Τ. Σ.)

Μ. Π. Λάμπρος.

Ἀναντιρρήτων εἶνε ὅτι ἡ ἱστορία δὲν ἐπικρατεῖ μόνη ἵνα καταδείξῃ ἐντελῶς τὸν βίον ἔθνους τινός· ἀνάγκη νὰ ἐπέλθῃ πρὸς πλήρη τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ κατανόησιν καὶ ἡ γνώσις τοῦ καθ' ἑκάστα βίου, τῆς διανοητικῆς καταστάσεως καὶ τῆς γλώσσης δι' ἧς τοῦτο τὰς ἐνδιαθέτους ἐννοίας ἐκφράζει.

Διὰ τοῦτο δικαίως ἤδη ἐφείλκεται τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν καὶ τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ λογίων ἡ ἔρευνα περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ἅτινα καθιστῶσι μὲν γνωστὸν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τὸν βίον, οὐκ ὀλίγον δὲ συντείνουσιν εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ τῶν ἀρχαίων, οὕτινος διασώζουσιν ἔχνη σπουδαία. Τῆς αὐτῆς δὲ σπουδαιότητος μετέχει καὶ ἡ δυσχερὴς μὲν, ἀλλ' ὑπὸ πολλῶν ἐπιχειρηθεῖσα συλλογὴ δημοτικῶν ἀσμάτων, μύθων, παροιμιῶν καὶ αἰνιγμάτων, ἅτινα ἐγκατοπεριέχουσι μὲν ἀπ' ἐνὸς τὴν διανοητικὴν τοῦ λαοῦ κατάστασιν, δύνανται δ' ἀπ' ἑτέρου νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τὰ καταλληλότερα μνημεία τῆς δημόδους γλώσσης, ἧς αἱ τύχαι, κατὰ τὴν ὥραϊαν τινὸς τῶν παρ' ἡμῖν λογίων ἔκφρασιν, ὁμοιάζουσι τὰς τύχαις τῆς ἡμετέρας ἱστορίας, καὶ ἧτις λεπτομερέστατα πρέπει νὰ μελετᾶται ὡς ἀμέσως μετὰ τῆς ἀρχαίας συνεχομένη.

Συναισθανόμενος καὶ ὁ ἡμέτερος Φιλολογικὸς Σύλλογος «Παρνασός» τὴν χρησιμότητα τῆς συλλογῆς τῶν αὐτῶν ὕλης, ἐπιθυμῶν δὲ νὰ συντελεσθῇ καὶ αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ὅπου καὶ τῇ ἐπιστήμῃ διαφέρει καὶ ἐθνικὸν μελέτημα νὰ θεωρηθῇ δύναται, οὐχὶ ἀναφελές ἐννοίας νὰ συναγάγῃ παρὰ τῶν μελῶν καὶ τῶν ἐξῆς τοῦ Συλλόγου, ὅτι ἕκαστος πρὸς τὸν σκοπὸν σύμφορον ἔχει νὰ συγκομίσῃ.

Πᾶς τις λοιπὸν δυνάμενος νὰ προσφέρῃ τοιαύτην ὕλην, μάλιστα ἀνεκδότον, παρακαλεῖται, ἂν δὲν θεωρῇ τοῦτο περιττόν, ἀποστείλῃ ταύτην πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν ὑπὸ τοῦ Συλλόγου ἐλεγχθεῖσαν ἐπιτροπῇ, ἧτις ἀνάλαβει τὴν φροντίδα νὰ δημοσιεύῃ αὐτὴν εἴτε διὰ τῶν παρ' ἡμῖν περιδικῶν συγγραμμάτων καὶ ἐφημερίδων εἴτε ἐν ἰδιαιτέροις βιβλίοις, σημειοῦσα πάντοτε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἐπιστελλαντος.

Ἐννοεῖ δὲ ἡ ἐπιτροπὴ τὰ στελλόμενα νὰ ὦσι·

Α.) Γλωσσάρια καὶ φρασολόγια περιέχοντα λέξεις καὶ φράσεις δημόδεις.

Β.) Παραμύθια γεγραμμένα, εἰ δυνατόν, ἐν τῇ δημόδῃ γλώσσῃ καὶ ἀπαραλλάκτως ὡς διηγείται ταῦτα ὁ λαός.

Γ.) Παροιμίας.

Δ.) Δημοτικὰ ἄσματα.

Ε.) Αἰνίγματα καὶ λογοπαίγνια.

ΣΤ.) Ἡθῆ καὶ ἔθιμα παντοῖα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος, προλήψεις καὶ τὰ τοιαῦτα, σημειούμενου πάντοτε καὶ τοῦ τόπου ἐνθ' ἀπαντῶνται.

Ὁ θέλων δὲ νὰ ἀποστείλῃ τι δύναται ν' ἀπευθυνθῇ εἴτε πρὸς ἐν τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς οἷον δῆποτε εἴτε πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Συλλόγου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Π. Ι. Φέρμπος.—Ν. Γ. Πολίτης.—Σ. Π. Λάμπρος.—

Ι. Ἀβρᾶς.—Σ. Κ. Σακελαρόπουλος.

Προκληθέντες ὁ κ. Συντάκτης τῆς «Φωνῆς» καὶ ὁ Βουλευτὴς κ. Π. Κωνσταντᾶς νὰ ἀναπτύξωσι τὰς ἐπὶ Ἑυρωπαϊκῶν Συνηθῶν στηριζόμενας δοξασίας των περὶ αὐτοδιοικήσεως Κερκύρας ἀπαντῶσι διὰ τοῦ τελευταίου ἀριθμοῦ τῆς Ἐφημερίδος των, ὅτι ἀναβάλλουσι τὴν ἐπισημοποιήσιν τοῦ θέματος συζητήσιν μετὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς καὶ ὁ μὲν κύρ. Συντάκτης, μᾶς λέγει ὅτι ἡ φρόνησις τῷ ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον νὰ σιωπήσῃ διαρκεῦντος τοῦ ἐκλογικοῦ ἀγῶνος, καὶ ὑπομνήσκῃ πρὸς ἡμᾶς τὴν «ἀποφάδα Παρασκευῆν τοῦ 1866, καθ' ἣν εἰς παρομοίαν περιστασίᾳ τὸ ἔδαφος τῆς Κερκύρας ἐβάσθη διὰ τῆς δολοφονίας ἐνὸς τέκνου τοῦ λαοῦ» ὁ δὲ κύρ. Κωνσταντᾶς παραδέχεται καὶ οὗτος ὡς συντετὸν μέτρον τὴν ἀναβολὴν, ἵνα μὴ ὑπολάβῃ ὁ τόπος ὅτι αὐτὸς θέλει νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς τῆς Νήσου, δαπάνῃ ἰδεῶν αἰτινες εἶναι διὰ πάντα Ἐλληνικαὶ ὑψηλαὶ κλ.—Πρὸς τὸν κ. Συντάκτην τῆς Φωνῆς παρατηροῦμεν ὅτι ἐὰν ἡ ὑπόμνησις μιᾶς δολοφονίας διαπραχθεῖσας κατὰ τὰς ἐκλογὰς τοῦ 1866 τοῦ κύρ. Κουρκουμέλη, οὐδόλωις ποτηθέντες ὑπὸ τῶν μαχαροφόρων τῆς λυσώδους φατρίας, ἧτις τὸν ὑπεστήριξε, — ἐὰν, λέγομεν, ἡ ὑπόμνησις αὕτη σημαίνει ἀπειλὴν, συμβουλευόμεν τὸν κύρ. Συντάκτην νὰ σκεφθῇ περὶ μέσων ἐπιτυχεστέρων πρὸς ὑποστήριξιν τῶν πατρῶνων του, — ἐὰν πάλιν ἡ ὑπόμνησις τῆς δολοφονίας ἐμπεριέχει στυγεράν συκοφαντίαν, δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ πρῶτοι, ὧν τὴν ὑπόληψιν προσεπάθησε νὰ δολοφονήσῃ ὁ κάλαμος τοῦ Συντάκτου τῆς Φωνῆς. Τίς ἐντιμος ἢ τίς νοήμων ἄνθρωπος ἀπέδωκε ποτὲ σημασίαν εἰς δημοσιογραφικὰ ὄργανα, οἷα ἡ Κοινότης καὶ ἡ Φωνή; Μόνον οἱ ἀπονενοημένοι πολιτικοὶ ἄνδρες, ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἀπογνώσει των, εὐχεστοῦνται νὰ τύχωσι ἀηδέστατων ἐγκωμίων εἰς τὰς στήλας τοῦλάχιστον τῆς Φωνῆς! Πρὸς τὸν κύριον Κωνσταντᾶν παρατηροῦμεν ὅτι εἶναι τοῦ γελοίου γελοιοδέστερον τὸ νὰ θέλῃ νὰ καταπέισῃ τὸν κόσμον ὅτι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ περὶ αὐτοδιοικήσεως ζητήματος δύναται νὰ ἐξάψῃ τὰ πνεύματα κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς! Ἡ νομίζει ὁ Κύρ. Κωνσταντᾶς ὅτι δύναται εὐκόλως νὰ φανακίσῃ διὰ τῶν ἀγρυπτικῶν προτάσεων του τοὺς νοήμονας Κερκυραίους, ὥστε νὰ πεισθῶσιν ὅτι σπουδαίως σκέπτεται περὶ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου τοῦ τόπου, ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις ὠμοσε τὴν ἐξόντωσιν τῶν οἰκοκυρίων, ἀδιάφορον ἐὰν μετ' αὐτῶν συγκαταστραφῶσι καὶ οἱ χωρικοὶ, οὗς ἤδη ἐπὶ ἐξαετίαν ἐξαπατᾷ διὰ ψευδῶν ὑποσχέσεων;— Ἄλλως εἶναι πασίγνωστον ὅτι ὁ Κύρ. Κωνσταντᾶς ἀναμειγνύεται εἰς τὰς δημοτικὰς ἐκλογὰς καὶ αὐτοῦ τοῦ Δήμου τῶν Κερκυραίων, συνιστῶν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς τὸν νέον φίλον του Κύρ. Κουρκουμέλην ὡς δήμαρχον, καὶ ὡς κατάλληλον νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν αὐτοδιοίκησιν. Σχέδιον βεβαίως εὐκατέρθωτον, ἂν ὁ δόξων ἡμεῖς τῆς Φωνῆς, κηρύξας τὴν ἠθικὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἄλλοτε συκοφαντηθέντος Κύρ. Κωνσταντᾶ, ὅτι θέλει νὰ παρῆται πανδημῶς ὅτι θέλει διὰ στυγερὰς χειρὸς νὰ ὑποστηρίξῃ τὸν ἄδρα τοῦτον ἐργαζομένον εἰς τὸ δόγμα τῆς αὐτοβιώσεως τῆς αὐτοκυβερνήσεως, καὶ τῆς αὐτοπροόδου καὶ μέχρις οὗ ὁ μοχλὸς οὗτος τῆς διαπλάσεως τῆς προαγωγῆς τῆς ἀναξιοπαθούσης Κερκυραϊκῆς κοινότητος ὑφίσταται!

Πρόσκλησις.

Χρηστήνης Δραζίνου ποτὲ Δημητρίου, Συζύγου Γεωργίου Κουαρτάνου κατοικοῦ Κερκύρας.

Κατὰ

τοῦ Συζύγου τῆς Γεωργίου Κουαρτάνου ποτὲ Αὐγουστίνου κατοικοῦ ἐπίσης.

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Κερκύρας.

Διὰ τῆς ἀπὸ 17 Δεκεμβρίου 1869 ὑπ' ἀριθμ. 560 ἐκθέσεως ἀναγκαστικῆς κατασχέσεως γενομένης παρὰ τοῦ δικαστικοῦ Κλητῆρος Κ. Κοντοράτου ἐνήργησα ἀναγκαστικὴν κατάσχῃσιν ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα κατὰ τὴν συνοικίαν Ἀγίων Ἀποστόλων κειμένης οἰκίας τοῦ εἰρημένου Συζύγου μου. Γ. Κουαρτάνου πρὸς πληρωμὴν τελεσιδικίου συμβιβασμοῦ γενομένου ἐνώπιον τοῦ Τριμελοῦς Πρωτοδικείου ἐνταῦθα τὴν 2 Ἰουλίου 1859, περὶ πληρωμῆς διατροφῆς.

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην τοῦ Κλητῆρος μετὰ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων παρακατέθεσα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον συμφώνως πρὸς τὸν ΣΞΘ. Νόμον τῆ 28 Ἰανουαρίου ε. ε.

Ὅθεν καλοῦνται πάντες οἱ ἔχοντες συμφέρον ἵνα λάβωσι γνώσιν ἐντὸς δεκαπενθημέρου προθεσμίας.

Ἀρμόδιος Κλητῆρ παραγγέλλεται τὴν ἐπίδοσιν τῆς παρουσίας εἰς τὸν ὀφειλέτην καὶ ὅπου ὁ μνησθεὶς Νόμος διατάσσει.

Κερκύρα, 29 Ἰανουαρίου 1870.

Ὁ Γενικός Πληρεξούσιος τῆς

Χρ. Δραζίνου.

Θ. Ἀντωνιάδης.

Πρόσκλησις

Ἰωακίμ. Καζεντίνου κατοικοῦ Κερκύρας.

Κατὰ

Ἀντωνίου Καλοχρῆστου πτ. Μιχαὴλ κατοικοῦ ἐπίσης.

Ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικείου Κερκύρας.

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 531 τῆς 5 Δεκεμβρίου 1869 κατασχτικῆς ἐκθέσεως τοῦ Δικαστικοῦ Κλητῆρος Κ. Κοντοράτου, ἐνήργησα ἀναγκαστικὴν κατάσχῃσιν ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα κειμένης οἰκίας τοῦ ὀφειλέτου μου Ἰωακίμου Καλοχρῆστου πρὸς πληρωμὴν ἀπαιτήσεών μου ἐκ ταλλ. 30 λόγῳ κεφαλαίου, τοῦ τόκου, καὶ ἐξόδων, κατὰ τὴν παρὰ πόδας τῆς ἀπὸ 21 Δεκεμβρίου 1863 ἀποφάσεως τοῦ Εἰρηνοδικείου Κερκύρας ἐπιταγῆν.

Τὴν ἐκθεσιν ταύτην μετὰ τῶν σχετικῶν ἐγγράφων καὶ τίτλων μου παρεκατέθεσα εἰς τὸ Εἰρηνοδικεῖον Κερκύρας τὴν 28 Ἰανουαρίου τρέχοντος μηνός.

Καλοῦνται ὅθεν οἱ ἔχοντες δικαίωμα προτιμήσεως νὰ λάβωσι γνώσιν ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν σύμφωνα μετὰ τὸ ΣΞΘ. Νόμον.

Ἀρμόδιος Κλητῆρ ἐπιδοτῶ ταύτην ὅπου δεῖ.

Κερκύρα 29 Ἰανουαρίου 1870.

Ὁ Πληρεξ. τοῦ Προσκαλοῦντος

Θ. Ἀντωνιάδης.

Κήρυξις

Τῆς Βαρβάρης Φυμπρίτζη π. Ἀντωνίου χήρας τοῦ Ἰωάννου Βουτζίνοφ, κατοικοῦ τῆς πόλεως Κερκύρας.

Συνεπῶς τῆς ὑπ' ἀριθ. 24 ἐν. ἐτ. Ἀποφάσεως τῶν ἐν Κερκύρα Πρωτοδικῶν, καὶ κατὰ τὸ ἄρθ. 658 τοῦ Ἰονίου Ἀστ. Κώδ. διακηρύττω ὅτι δι' ἀναφορᾶς μου 15 Δεκεμβρίου 1869, ἠτησάμην παρὰ τοῦ αὐτοῦ Δικαστηρίου ἵνα, ἐν ἐλλείψει ἄλλων διαδεξιμῶν, ἐγκαταστήσῃ ἐμὲ, ὡς ἀνώμαλον διάδοχον, εἰς τὴν διακατοχὴν τῆς κληρονομίας τοῦ ἀποβιώσαντος συζύγου μου Ἰωάννου Βουτζίνοφ π. Ἰωσήφ κατοικοῦ ἐνταῦθα, καὶ καλῶ οἰονδήποτε ἰσχυριζόμενον ἀξιώσεως ἐπὶ τῆς αὐτῆς κληρονομίας νὰ τὰς προτείνῃ ἐμπροθέσω.

Ἐν Κερκύρα τὴν 26 Ἰανουαρίου 1870.

Ὁ πληρεξούσιος τῆς καλούσης

Β. Α. Μυλωνόπουλου δικηγ.

Ἐν Κερκύρα αὐθιμῶν Παραγγέλλεται ὁ ἀρμόδιος Κλητῆρ νὰ ἐπίδοσιν τῆς παρουσίας πρὸς τὸν ἐκδότην τῆς Ἐφημερίδος «Ἡ Αναγέννησις» ἵνα τοῖς, ἀνα δεκαπέντε ἡμέρας, τὴν δημοσιεύσῃ διὰ τοῦ τύπου.

Ὁ παραγγέλων πληρεξούσιος τῆς καλούσης

Β. Α. Μυλωνόπουλος δικηγόρος.

Ὁ ὑπεύθυνος Συντάκτης Ἰάκωβος Πολυλάς.